Раз, а інколи й двічі на рік прибувала до нас десь із-під Миргорода наша тітка, материна сестра, Ганна. З нею приїздив і хто-небудь із її дітей — або син, що звали Хомою, або котра-небудь дочка — Наталка чи Галя. Це були веселі гості, і ми, діти, раділи їм, як святові. Особливо уподобали ми Наталку, росляву гарну дівку, таку привітну та балакучу. Як увійде, було, в хату та стане говорити, то ніби аж у хаті повидніє.

Забігла ж ото вона до нас в неділю, пожартувала з дідом, зо мною, малим, "журавля" танцювала, всім розповіла про якогось голодного Макара, що виїдав за раз мірку картоплі, нагомоніла повну хату, знялась, кудись інше побігла.

Почали говорити про неї.

— Ну й дівчина — правдива Наталка Полтавка,— казав сусід наш Улас, що був на той час у нашій хаті,— як скаже, та ще й прикаже, то й нехотя повеселієш.

— Це, мабуть, та дівчина,— додає наш дід,— що про неї в пісні співають:

Як заговорить, як у дзвін задзвонить.

А як засміється,— Дунай розіллється.

Один так скаже, другий інакше — всі Наталку хвалять.

Я тоді сидів під лавою, у цяцьки грався.

Сиджу собі та й думаю: "А давай і я задзвоню, як у дзвін, чи не похвалять і мене",— та й почав язиком видзвонювати:

Бом-дзелень...

Штани драні, полатані,

Бом-дзелень...

Дзвоню та й дзвоню, а нащо — ніхто й не допитується.

Коли ось мама як не гримне на мене сердито:

— Чуєш ти, дзвонарю, не деренчи, як битий глек, а то по губах заробиш!

Я змовк. І так мені стало шкода, мало не заплакав. "Бач,— думаю,— яка правда на світі: коли Наталка дзвонила — її хвалять, а як я — то ще й губи мені натіпати хочуть".